

Sygn. akt V CSK 394/14

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Tadeusz Ereciński

w sprawie z powództwa J. P.
przeciwko Skarbowi Państwa - Prezesowi Sądu Okręgowego w G.
i Prezesowi Sądu Rejonowego w G.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 lutego 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Okręgowego w G.
z dnia 6 listopada 2013 r., sygn. akt III Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie obciąża skarżącego kosztami postępowania kasacyjnego, przyznaje radcy prawnemu E.K. od Skarbu Państwa (Sąd Okręgowy w G.) kwotę 1800 (tysiąc osiemset) zł z należnym podatkiem VAT z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. może być zatem osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy, rozpoznając nadzwyczajny środek zaskarżenia, jakim jest skarga kasacyjna, nie jest trzecią instancją sądową, lecz działa w interesie publicznym, wyjaśniając istotne zagadnienia prawne, dokonując wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, bądź usuwając z obrotu prawnego orzeczenia wydane w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwe. Dlatego też nie każda skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie występuje wskazane we wniosku istotne zagadnienie prawne. Zagadnieniem takim w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego rozstrzygnięcie może przyczynić się do rozwoju prawa, takim zaś zagadnieniem niewątpliwie nie jest wskazana w skardze kasacyjnej kwestia wykładni art. 417 k.c. Jak trafnie podniesiono w odpowiedzi na skargę kasacyjną wykładnia pojęcia „bezprawności” w rozumieniu art. 417 § 1 k.c. oraz pojęcia „niezgodności z prawem” w rozumieniu art. 417¹ § 1 k.c. była już wielokrotnie przedmiotem analizy orzecznictwa sądowego. W orzecznictwie tym nie powstały wątpliwości prawne dotycząca kwestii podnoszonej przez skarżącego, tj. ograniczenia odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa jedynie do przypadków, gdy

naruszenie przepisów skutkuje nieważnością postępowania. Nie jest zatem uzasadnione twierdzenie skarżącego o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego skoro nie istnieją w tym zakresie rozbieżne poglądy.

Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie podnosił, że odpowiedzialność odszkodowawcza Skarbu Państwa ogranicza się jedynie do przypadków, gdy bezprawność polega na naruszeniu przepisów, skutkujących nieważnością postępowania. Nie ma też podstaw do przyjęcia, że Sąd ten, badając zgodność z prawem wskazanych przez powoda jako źródło szkody orzeczeń, kierował się przesłanką nieważności postępowania. W konsekwencji rozstrzygnięcie kwestii wskazanej we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.